

barety a často svým protivníkům pořezali obličej nebo oči a tím je oslepili. Seriál vypráví příběh Thomase Shelbyho, který po návratu z První světové války domů do Birminghamu začne podnikat v nelegálním sázení a v dalších různých nelegálních věcech. Ovšem tento gang není jediný, který toto dělá, a proto se jim zapletou do cesty i ostatní gangy, které je chtějí zabít a nebo o vše připravit. Nejvíce se mi ale líbí to, že Thomas Shelby vždy dokáže něco vymyslet a přelstít protivníky.

28. února 2022 vyšla 6. série a bohužel také poslední, a aby toho nebylo málo, tak jen na anglickém webu, který lze spustit jen v Anglii. Naštěstí jsem našel stránku, kde to lze pustit v Česku i s českými titulky.

Patrik, 9. ročník

Prsteny moci, aneb pokus miliardářů o likvidaci odkazu pana profesora Tolkiena a vydělání na tom

Pokud byste o onom slavném celoživotním dílu pana profesora J. R. R. Tolkiena ještě neslyšeli, troufám si tvrdit, že minimálně název Pán Prstenů vám již bude něco říkat. Mimo jiné se jedná o veleúspěšnou filmovou trilogii od režiséra Petera Jacksona, jenž zadaptoval onu slavnou trilogii, již napsal právě Tolkien. Společně s Hobitem, který popisuje události Pánovi Prstenů předcházející, utvářejí tyto knihy základní kámen fantasy literatury takové, jakou známe a čteme víceméně dodnes.

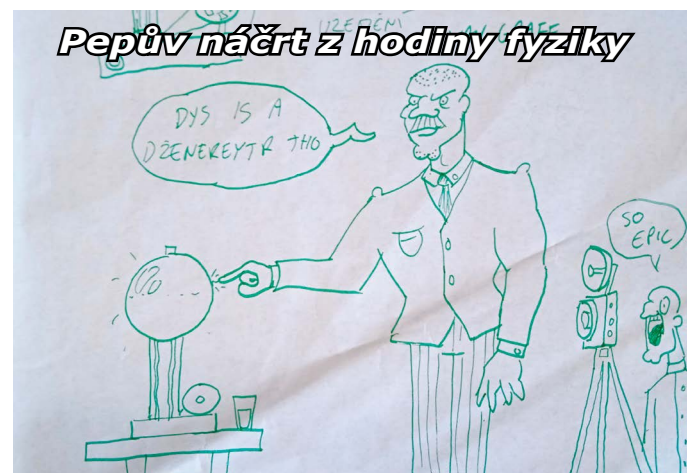
V roce 2017 odkoupila některá práva na zfilmování Tolkienových děl firma Amazon. Už tehdy byl tah společnosti krajně nelibý zejména pro čtenáře a fanoušky knih ze Středozemě (země, kde se odehrává jak pán prstenů, tak hobit). Čtyři roky se neobjevila žádná relevantní informace, jen spousta spekulací, které ale stejně většinou popřel sám Amazon.

V lednu tohoto roku se však situace změni-

la. Na YouTube kanálu streamovací platformy prime video, vlastněné Amazonem se objevilo několik teaserů, kde jsme mohli vidět i několik záběrů přímo ze seriálu, jenž ponese název Prsteny moci a bude popisovat události ještě před Tolkienovými knihami (Tolkien též napsal knihu Silmarillion, jež se odehrává ve stejnou dobu, jako připravovaný seriál) a první epizodu si budete moci pustit již druhého září tohoto roku.

Ted' však nastává ten problém: Prsteny moci nebudou přímo adaptovat ani Silmarillion ani pána prstenů ani hobita. Co tedy budou adaptovat? Inu, pokud si tuto otázku kladete, nejste sami. Tento seriál se sice k Tolkienovu odkazu hlásí, sledovali-li jste však trailer pozorně, vsadím se, že jste se nemohli zbavit dojmu, že jisté momenty si s Tolkienovým přesvědčením přímo odporovaly. A co víc, odporovaly si i s informacemi a fakty, jež se objevily v dodatcích na konci knihy pán prstenů: návrat krále, v Silmarillionu a ve spoustě dalších knihách a spisech přímo ze šuplíku onoho profesora a stvořitele této pohádkové říše. Mnoho lidí mělo smíšené pocity, ba přímo vztek, když se v jedné scéně ukázal elf, jehož ztvárnil herec tmavé barvy pleti. Tato emoce nebyla vyvolána rasismem, nýbrž faktem, že černí elfové nedávají z hlediska středozezemské mytologie pražádný smysl. Filmové studio tím sice naznačilo, že dbají na etiku 21. století, což je dle mého důležité, o něco smutnější je pak zjištění, že jsou všichni tito kritici neprávem označováni za rasisty a házeni do jednoho pytle.

Proč tohle všechno Amazon dělá? Pro peníze. Víme, že to zavání klišé, ale dle mého to tak je. Žádná láska k Tolkienovým knihám za tím nestojí, to jen miliardářům jde o dosažení ještě vyššího zisku pomocí úžasné věci jménem Středozemě. e

Branické zrcadlo, bulletin ZŠ Školní 700, Praha 4, vychází příležitostně. Články a obrázky s potěšením přijímají: paní učitelka Dabone, pan učitel Linek. Také rádi poradí, jak příspěvky zpracovat. Zveřejněné příspěvky neprocházejí jazykovou či redakční úpravou a nemusí vyjadřovat názory vedení školy. Připraveno v červnu 2022. Předpokládaná uzávěrka příspěvků pro příští číslo: 1. prosince 2022.

Místo úvodníku

Srdečně zdravíme všechny lidičky z jediné pražské školy ve Školní ulici.

Druhé pololetí školního roku 2021/2 nám přineslo dosud nevídanou zkušenost s válkou, resp. pohybem ruských vojsk směrem do Evropy. Ve třídách se objevili uprchlíci z Ukrajiny, naši noví spolužáci.

Za celé osazenstvo naší školy děkujeme paní učitelce Kostrhounové (dříve Brabcové), která redigovala předešlá čísla, a přejeme jí vše nejlepší na novém působišti.

Všem čtenářům přejeme pěkné prázdniny a ať se ve zdraví a odpočinutí zase sejdeme počátkem září 2022 v naší škole.

Z tvorby našich žáků

Desmond Doss – hrdina

Desmond Thomas Doss se v průběhu konce 2. světové války v očích ostatních stal válečným hrdinou. Povím vám tedy příběh o tom, jak se stal vojenským medikem a během bitvy o Okinawu zachránil 75 lidských životů.

Píše se rok 1945, Desmond Doss si právě prošel jednou z krvavých bitev, které přinesl blížící se konec války. Ani tentokrát se však statečným Američanům nepodařilo prolomit nepřátelské linie. Poslední postřelení vojáci se hrouť k zemi a ulehají mezi své mrtvé přátele. Šťastlivci, kteří z toho všeho vyvázli živí, utíkají z bojiště doprovázeni střelbou z japonských pušek. Desmond Doss, leč byl sám a neozbrojen, na bojišti zůstal. Stále tu totiž byl nespočet raněných a Desmond jako medik cítil povinnost zachránit jejich životy. Díky bombardování bojiště japonským dělostřelectvem nabyl krytí v podobě prachu a kouře. Netrvalo dlouho a mezi mrtvými vojáky našel i dva raněné. Oba zároveň unést nemohl. Vytáhl tedy obvaz a prvnímu raněnému jej přitiskl na střelnou ránu na hrudi se slovy „drž si to pevně, vrátím se pro tebe“, načež se Desmond přemístil k druhému raněnému, který na tom byl o něco lépe. Desmond věděl, že pro toho hůře raněného už se pravděpodobně nevrátí. I kdyby se mu podařilo dostat ho z bojiště, neměl šanci to přežít. Se vzdycháním avšak úspěšně přehodil prvního z dvojice přes rameno a odnesl jej až k útesu, který značil pomyslnou hranici bojiště. K vylezení na něj americkým

vojákům sloužila síť z pevných provazů rozkládající se přes značnou část útesu. Dopravit dolů raněného nebylo nic jednoduchého, tím zvlášť, když se ho snažíte dolů dostat bez pomoci. Po chvíli uvažování Desmonda napadlo, že raněného může dolů spustit na laně ze sítě, která sloužila k zdolávání útesu. Vzal tedy kus lana a obmotal jej dvakrát kolem trupu raněného. Na dalším kuse provazu udělal dva pevné uzly, čímž získal dvě malé „oprátky“, které měli raněnému posloužit jako opora nohou. Když byl hotov s přípravami obmotal lano kolem nedalekého kmenu, jenž tu i přes to všechno, co se zde událo, zůstal. Když byl tedy raněný voják pevně zajištěn, přešel ho Desmond přes hranu útesu a navzdory síle, kterou k tomu musel vynaložit, podařilo se mu dostat až k již zmiňovanému kmenu, za nějž se nohami zaklínil a pomalu nechával lano proklouzávat jeho dlaněmi. Když si voják spouštěného na laně všimla dvojice vojáků, kteří dostali za úkol u útesu držet hlídku, zbavili ho provazů a neprodleně ho odvezli do tábora, kde dostal všechnu potřebnou zdravotní péči. V ten okamžik ani jeden z nich nepomyslel na to, kdo toho vojáka dolů spustil. Mezitím uprostřed bojiště bojoval Desmond sám se sebou. Byl to dobrý člověk a tak se nakonec rozhodl zachraňovat i raněné, jejichž šance na přežití byla mizivá. A tak spouštěl dolů jednoho za druhým a vždy když se vracel pro dalšího, prosil boha: „ještě jednoho, pomoz mi zachránit ještě jednoho“. Po nějaké době se však stalo něco, s čím nepočítal. Střelba japonského dělostřelectva ustala. Přišel tedy o krytí, které mu dělal všudypřítomný prach a kouř. Jeho směrem navíc postupovala skupina japonských vojáků, kteří stříleli poslední bezmocné přeživší. Desmondovi jeho víra zakazovala vzít někomu život. Desmond se dokonce během vojenského výcviku odmítal dotknout zbraně, což ho dostalo až do vojenského vězení. „Desmonde, pomoz mi“, zaznělo Desmondovi povědomým hlasem. Byl to jeden z jeho přátel z výcvikového tábora. Desmond teď myslel jen na to jak je odsud oba dostat. „Teď se zhluboka nadechni a lež klidně“ pověděl Desmond svému příteli, když ho zasypával hlínou. Když ukryl Desmond svého přítele pod hromadou hlíny, musel urychleně najít úkryt i pro sebe. Neměl moc času, a tak když k nim dorazili japonští vojáci, snažil se jen ležet nehybně, mezitím co na něm bylo rozvaleno mrtvé tělo, jež na sebe Desmond stihl položit. Desmond viděl projít několik párů bot kousek od jeho hlavy. Byla to už chvíle od doby, kdy kolem něj prošel poslední voják. Desmond však stále ležel téměř nehybně. Podíval se na svého přítele, který ho sledoval odkrytým okem.

Desmond se zhluboka nadechl a odvalil mrtvé tělo, pod kterým ležel, na stranu. Když vyhrabal svého přítele, odnesl ho až k útesu, ač bojoval s velkou únavou. Desmond měl od lana ruce již rozervané do krve a bylo mu na omdlení. Nakonec se mu ale podařilo svého přítele spustit až dolů. V dále již slyšel Japonce postupující směrem k útesu. Přivázel se k mrtvému tělu, které leželo poblíž, a přešel se z útesu. Pod ním již bylo spoust vojáků připravených na Japonce, kteří se začali objevovat jeden po druhém na hraně útesu nad nimi. Američané spustili palbu a postřelení Japonci padali dolů z útesu. Japonci nečekali, že zde Američané budou. Mezitím, co se Desmond dostal na zem, se tedy Japonci dali na ústup. Pár dnů poté se Desmond s ostatními vrátil nahoru, jako někdo ke komu vzhlíželi. Ten den se jim konečně podařilo dobýt Okinawu a Desmond Doss se stal válečným hrdinou.

Kryštof, 9. ročník

Školní akce, události

Uklízíme Česko

Žáci 3.A naší školy se zapojili 2.4.2022 do akce „Uklízíme Česko“.

V sobotu Nela uklízela u hřbitova směrem na Novodvorskou. Byl zde všude velký nepořádek a hodně odpadků.

Šimon se dal do úklidu na Dobešce.

Filip pilně sbíral odpadky v okolí svého bydliště a v lese ve Stodůlkách.

Honza usilovně pracoval v blízkosti ulice Ke Krči a dal vše do pořádku.

Vojta dělal pořádek u recyklačních kontejnerů v Mezivrší.

David v okolí svého bydliště také odstranil velké množství odpadků.

Ostatní žáci 3. A pokračovali během tohoto týdne v úklidu nepořádku.

Takto nevhodně se ke svému okolí a přírodě chovají nezodpovědní a neslušní lidé!!

Mistr sklář v naší škole

je také o tom, jak Líze pomáhá umění. V minulých letech mě filmy zaujaly více. Tento rok jsem byla ale moc nadšená z posledního filmu. Celkově i přes technické nedokonalosti jsem si to užila. Myslím, že stojí za to vidět tyto filmy.

Berta a Wolfram ještě jednou

Nejvíce mě zaujal film o dívce jménem Berta. Toto děvče trpí Wolframovým syndromem. Wolframův syndrom je genetické onemocnění spojené s cukrovkou, při kterém dochází ke ztrátě zraku a následně sluchu. Berta vidí velice rozmazaně a špatně rozeznává barvy. Má strach, že ji např. spolužáci ve škole vidí „jen jako holku s wolframem a cukrovkou“.

Na filmu se mi však nejvíce líbilo, jaký má Berta vztah k umění. Spojila se s jedním umělcem a začali připravovat výstavu. Výstava má sloužit na pomoc výzkumu Wolframova syndromu. Všechny peníze za prodané obrazy i přes dlouhou a těžkou práci šly na pomoc všem lidem trpícím stejnou nemocí/syndromem. Když se výstava připravovala a Berta vytvářela za pomoci umělce své obrazy, rozpovídala se, jak se cítí, když kreslí či maluje. Prý se aspoň v tu chvíli cítí svobodná, jak kdyby utekla před všemi nástrahami, co ji život připravil.

Berta je už v mladém věku velice zdravě sebevědomá. Moc ji obdivuji, že si věří. Myslím si, že Berta to dotáhne daleko i přes všechny komplikace. Velice bych jí to přála.

Divadelní recenze

Název představení: Romeo a Julie

Autor (námet): William Shakespeare

Režie: Jan Lesák

Výprava a kostýmy: není uvedeno

Hudba: Radiohead, Foster The People, Václav Neckář

Dramaturgie: Jan Lesák

Postavy (herecké obsazení):

Romeo: Vratislav Hadraba

Julie: Bára Janova

Vedlejší postavy: Bára Janova & Vratislav Hadraba

Děj divadelní hry:

Nepřátelství rodů Monteků a Kapuletů trvá tak dlouho, že už nikdo netuší, kde jejich rivalita začala. Romeo z rodu Monteků se s pomocí svého kamaráda dostane na ples Kapuletů, kde potká Julii Kapuletovou. Oba se do sebe zamilují na první pohled a hned další den se potají nechají oddat. Romeo ale záhy narazí na Juliina bratrance Tybalta, který Romea bytostně nenávidí. Dějích rvačka vyústí v Tybal-

tovu smrt. Za to je Romeo vyhoštěn z Verony. Mezitím Juliina rodina, která netuší, že je Julie již oddána s Romeem, domluví svatbu s mladým šlechticem Parisem. Julie v zoufalosti jde za knězem, který jí a Romea oddal. Ten jí nabídne nápoj, po kterém bude dočasně vypadat jako mrtvá. Julie nápoj vypije. Když se Romeo dozví, že je Julie mrtvá, neváhá a přijede zpět do Verony, kde se s ní chce naposledy rozloučit a pak se zastřelí. V tu chvíli se Julie probudí a ze zoufalosti se také rozhodne vzít si život a následovat Romea. Rodiny Monteků a Kapuletů se usmíří až nad jejich hrobem.

Vlastní hodnocení:

Nesmrtelný příběh Romea a Julie zná téměř každý. Všichni ví, jak skončí, proto rozhodnutí příběh malinko zmodernizovat a nechat v něm všechny role hrát pouze dva herce, oceňuji. Minimalisticky pojatá hra, která leží a běží na hereckých výkonech pouze dvou herců, byla rozhodně něco jiného a netradičního. Bylo svěží, že příběh vyprávěli srozumitelnou češtinou a ne zastaralou „shakespearovskou“ mluvou, která je náročná na koncentraci. Herci předvedli přesvědčivé herecké výkony.

Zajímavé okamžiky:

Bitka Tybalta a Romea, svatba Romea a Julie

Euphoria

Euphorie, je dramatický seriál o dospívání. Vypráví příběh skupiny středoškoláků, kteří se snaží vyznat v lásce a přátelství ve světě drog, sexu, traumat a sociálních sítí. Za mě je seriál super. Pokud vás baví seriály s touto tematikou tak je to přesně pro vás. V seriálu vystupuje hlavní postava Rue, která je závislá na drogách, její transgender kamarádka Jules se seznámí s Natem, školním fotbalistou, co je schopný zmlátit člověka až tak, že zůstane ležet v krvi na zemi. Taky tam je její kamarádka Kat, co si přivydělává schůzkami před webkamerou. Místo zpívání v muzikálu berou drogy, jsou v depresích a smějou se dickpicům. Tenhle seriál má poukázat na problémy dnešních teenagerů.

Bára, 9. ročník

Peaky Blinders

Jeden z nejoblíbenějších gangsterských seriálů a seriálů celkově se jmenuje Peaky Blinders (česky Gangy z Birminghamu). Seriál je o tom, jak rozvětvená rodina založí obávaný gang jménem Peaky Blinders. Jméno získali díky svým žiletkám, které si přišivali na své

Recenze, doporučení

Mé dětství, má země – 20 let v Afghánistánu

Tento film je o životě jednoho Afghánce, kterého od jeho dětství natáčejí.

Mír – jakožto chlapec, o kterém je dokument – prvních pár let svého života žije v jeskyni. Po teroristických útocích od roku 2001 je v Afghánistánu válka. Kvůli válce se musel Mír a jeho rodina odstěhovat z rodné vesnice. Po „válečné krizi“ se odstěhují zpátky do své rodné vesnice a Mír začne chodit do školy a poznávat své příbuzné.

Když je Mír dostatečně věkově vyspělý, tak ho otec donutí vzít si dívku z vedlejší vesnice, s kterou založí rodinu. Mír pracoval jako přehazovač uhlí, což mu vydělalo aspoň trochu peněz. Ale pak se rozhodnou, že se chtějí přestěhovat do města, aby našel lepší práci a bezpečnější místo.

Pár měsíců práci nemůže najít, ale pak si najde práci jako kameraman/novinář. Tady ten obor ho zajímal, jelikož od malička viděl všude kolem sebe kamery. Jednu dobu byly v městě, kde žil a pracoval, sebevražedné útoky, které nezabýjely jenom sebevrahy. Jednou se stal případ, který byl určený přímo tomu, aby ublížil novinářům. Po jednom útoku se tam sešlo pár novinářů a pak jeden co předstíral, že byl novinář, se a odpálil. Mír se tam měl ukázat, ale zapomněl si paměťovou kartu.

V posledních letech se Talibán vrátil, takže je situace nejistá a nepříjemná. Mír dosud pracuje jako kameraman. To je poslední věc, kterou nám film ukázal.

Kryštof, 9. ročník

Among Us

Nová vzrušující hra s názvem Among Us je nyní nejoblíbenější hrou na světě. Hra je strašně zábavná a originální. Ve hře je deset lidí, dva jsou imposteři a zbytek jsou členové posádky, kteří plní úkoly a imposteři je musí zabít. Každých 30 vteřin mohou všichni zahájit schůzku, aby se zjistilo, kdo co udělal a jestli někdo není mrtvý. Ve hře vznikl nový termín SUS, což je zkratka pro suspicious (podezřelý). Hra mě velmi baví a hraji ji každý den deset hodin. Rodiče říkají, že potřebuju pomoc, ale já si myslím, že je to úplně v pohodě. Někdy mám pocit, že moji rodiče jsou „SUS“.

Vláša, 9. ročník

Babetta 210 – tzv. peklostroj

Babetta je dvojrychlostní moped dosahující rychlosti 45 km/h. Disponuje automatickou převodovkou. Palivo do Babetty je směs oleje a benzínu, protože motor potřebuje aktivně promazávat, jinak by se zadrhl. Na celou nádrž, do níž se vejde okolo 5l, lze najet něco okolo 200 kilometrů. Největší výhoda na Babetě je její cenová dostupnost, cena se pohybuje okolo 7 tisíc korun. Není na ní potřeba technická kontrola. Jediné, co je potřeba, je kartička povinného ručení. Kvůli větší poruchovosti s ní hodně lidí rychle ztrácí nervy. Jedna z nejčastějších poruch je v řazení, ale lze to lehce opravit i na cestě. Většina lidí ji používá na krátké trasy třeba do obchodu, ale někteří jezdí ve skupinách do zahraničí.

Ondra, 9. ročník

Stroj pro opravdové fachmany ...

Bertha a wolfram a další dva filmy

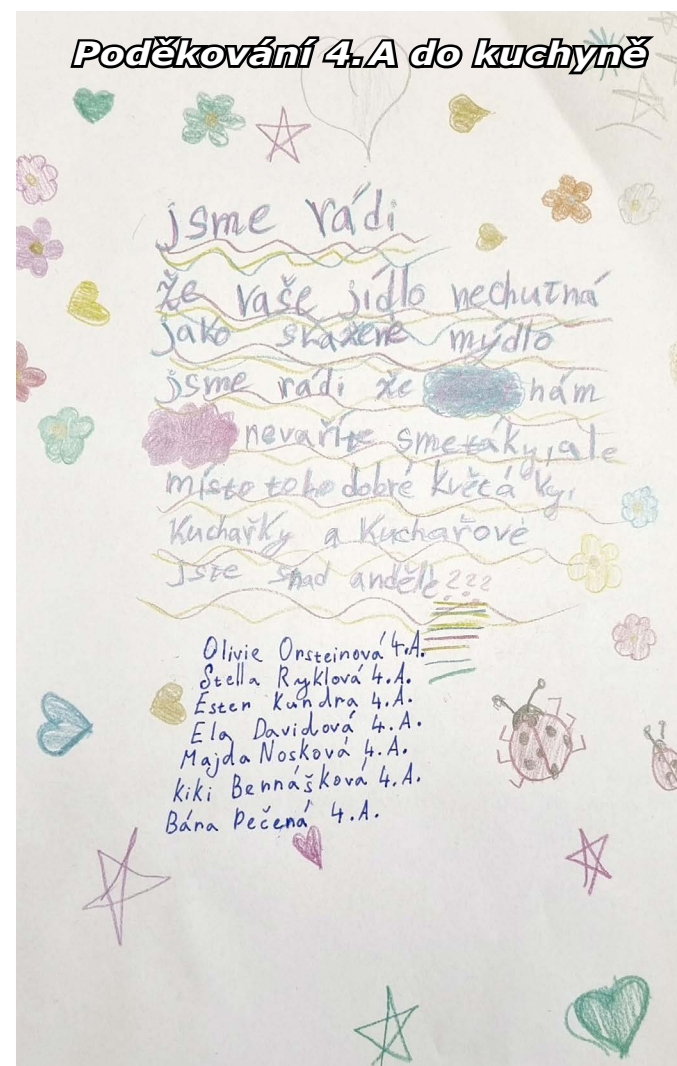
Osmé třídy naší školy se 28. března vypravily do knihovny hlavního města Prahy na akci Jeden svět. Promítaly se tři filmy a to: LockDogs, Jules a Já a wolfram. První film LockDogs se snažil ukázat, jak žijí děti po světě při koronaviru a distanční výuce. Například tam byl chlapec, jehož máma pracovala v nemocnici s covid pacienty, tudíž se nemohli moc stýkat. Druhý film Jules a já vypráví o sestřích, které však bývaly sestra a bratr. Ve filmu se podíváme do rodiny a jak zvládají celkově přeměnu Jules. Třetí film Wolfram a já je o dívce jménem Líza, která trpí cukrovkou a wolframovým syndromem. Tento syndrom způsobuje zhoršení zraku a částečnou či následně úplnou ztrátu sluchu. Líza popisuje, jak se vypořádává se svými životními problémy. Velká část filmu

Návštěvy ve třetí třídě

Žáci 3. A měli setkání s panem sklářem. Dozvěděli se vše o historii a výrobě skla. Každý žák si mohl vyfouknout píšťalku, která se při naplnění vodou stane lupou.

Na návštěvu do naší třídy 3. A přišla spisovatelka Petra Braunová. Poutavým vyprávěním nás seznámila se svou dětskou tvorbou. Kniha paní spisovatelky Petry Braunové nás inspirovala k zakoupení pooslední vydané knihy „Nejdůležitější na světě je kouzelné jablko.“

Natálka a Viktorka, 3. ročník

Časopis žáků 4. A

Časopis LASER jsme začali psát na podporu Ukrajiny, ale chceme vydat i díly o něčem jiném.

Zatím vyšly dva díly: Válka na Ukrajině I. a Válka na Ukrajině II.

Z toho, co jsme vydělali, jsme polovinu věnovali Ukrajině – do organizací: Člověk v tísni, Ukrajinský červený kříž a Holubice pro Ukrajinu.

Druhou polovinu jsme utratili na vylepšení časopisu. Například jsme koupili fixy. Děkujeme všem, kteří si koupili časopis LASER. Brzy vydáme i další díly.

(Za redakci a tým LASERu 4. A - Šimon Cejnar, Filip Skala a Barbora Ornsteinová)

Smysly živočichů

Žáci prvního stupně se zúčastnili projektu „Smysly živočichů“.

Byla to velmi zajímavá přednáška s ukázkou sklípkanu, sovy, užovky a cizokrajné žáby.

Dozvěděli jsme se, že nemáme jen základních 5 smyslů – zrak, sluch, čich, hmat a sluch.

Ale dále infračidlo – vnímání tepla na dálku a elektrické pole, které se šíří ve vodě.

Přednáška o smyslech nám pomůže při výuce prvouky a přírodovědy.

Sbírka ve škole

Sbírka na Ukrajinu probíhala ráno, když rodiče s dětmi chodili do školy. Hmotné věci jako například: léky, jídlo a oblečení se ukládaly ve vestibulu školy. My měli za úkol nasbírat za necelou hodinu co nejvíc peněz, které by lidem z Ukrajiny pomohly se situací, v jaké se ocitli. Sbírali jsme od všech, buď lidé přišli sami nebo jsme jim to šli nabídnout. Většina rodičů nám přispěla dost vysokou částkou. Dohromady jsme v hotovosti nasbírali celkem 57 103 Kč. A hmotné věci odhadem za 100 000 Kč. Na Ukrajinu jsme celkově poslali materiál asi za 150 000 Kč. Doufáme, že jim naše snaha alespoň trochu pomohla.

Plaveckoběžecký pohár

V pátek, 8. dubna se konal plaveckoběžecký pohár. Děti z naší školy se sešly v 7 hodin ráno před školou. Odtud jsme jeli s panem učitelem Jirglem do aquacentra Šutka. Po plavání jsme se připravili k běhu. Žákyně naší školy, Bětka Moudrá, vyhrála dokonce zlatou medaili!

S panem učitelem jsme se po skončení poháru vrátili do školy a dokonce ještě stihli šestou vyučovací hodinu!

Adéla, 6. A

McDonald's Cup

McDonald's cup je velká školní fotbalová soutěž. Tento rok se hrála na hřišti krčského Tempa. Naš tým vybíral pan učitel Jirgl. Tento tým se skládal ze sestavy 5+1 (5 hráčů, 1 bran-

kář), ale školy mohly vzít celkem 12 hráčů (dalších 6 pro střídání). Když jsme přijeli, byli jsme rozřazeni na tři skupiny po pěti týmech, takže jednotlivé týmy hrály 4 zápasy. Každý zápas se hrál na dva poločasy po deseti minutách. Z každé skupiny postupovaly dva nejlepší celky do pražského finále, kde se hrálo už o medaile.

My jsme nakonec skončili druzí po výsledcích 4:4, 3:3, 13:0 a 6:2 a postoupili tím do finále, kde jsme skončili na skvělém čtvrtém místě!

Zato profíci dopadli hůře

Česká republika ve fotbale měla šanci postoupit na mistrovství světa, které se bude hrát v Kataru v listopadu. Česko hrálo baráž o postup, kde museli odehrát semifinále a potom – kdyby vyhráli – tak by se pak utkali s týmem ve finále, který vyhrál v druhém semifinále. Naši se utkali v semifinále se Švédskem. Po 90 minutách herního času bylo skóre stále 0:0. Pak následovalo prodloužení, kde jsme bohužel dostali gól a už jsme to nedokázali srovnat. Takže jsme se zas nedokázali probojovat na mistrovství světa.

Tom, 9. ročník

Přednáška o drogách

Naše třída 8. B měla přednášku o drogách. Byla velice zajímavá, naučná a celkem i zábavná, ne jako obvykle, že naučné přednášky jsou nudné. Řekly nám hodně informací a hodně příběhů. Jak to probíhalo: přišly k nám dvě paní z organizace, která se jmenovala XX, říkaly nám co vlastně v té organizaci dělají a že pracují v takzvané terénní službě, což znamená, že s těmi drogově závislými přímo pracují, že se jich neštítí, neříkají jim jako např. feťák, bezdák, bezdomáček atd. říkají jim zcela normálně, nejčastěji klienti.

A teď co vlastně ta jejich organizace dělá – dělají to, že chodí mezi ně a vyměňují jim injekční stříkačky. Klienti jim odevzdají ty použité a oni jim na oplátku dají nově nepoužité, také jim dají dezinfekční polštářek a sterilovanou vodu. Vodu potřebují, protože ty drogy jsou jako prášek, tak aby je dostali do té žíly a nepoužili např. vodu z potoka nebo z louže a mohli by mít hodně vážné zdravotní problémy.

Pokud se drogově závislí rozhodnou, že s tím chtějí přestat, začnou s nimi více pracovat psychologové a pomáhají jim s odvykáním. Může se to povést, ale je to opravdu náročná a dlouhá cesta a nejdůležitější je, že ten člověk musí sám chtít, jinak to nejde.

Oni je nepřesvědčují, aby přestali, protože

když je někdo na něčem závislý, tak si to vezme, i když třeba nechce, protože mu to vlastně mozek nařizuje. Když použijí nějakou jehlu, kterou už použil někdo před nimi, mohou dostat nějakou nemoc. Nejznámější je žloutenka typu C, a potom HIV neboli AIDS. AIDS je smrtelná nemoc, která nejde vyléčit. Žloutenka se dá vyléčit, ale musí se léčit antibiotiky. Říkaly nám i jak můžeme najít injekční stříkačku na ulici. Vypadá jako jehla od doktora s takovým červeným plastovým víčkem. I kdyby to vypadalo, že je jehla zavřená, neměli bychom na ni vůbec sahat. Můžeme zavolat městskou policii a oni během pár minut přijedou.

Říkaly nám o několika druzích drog např. LSD, pervitin, heroin, xanax, extáze, lysohlávky. A pak ještě jedna droga, kterou nám představily nejvíce, a to je marihuana. O té nám říkaly, že na každého působí odlišně a je to halucinogen, což znamená, že způsobuje halucinace.

A na závěr nám popisovaly příběhy, které se skutečně staly a měly velmi špatný konec.

Sabina, 8. ročník

Dílny na Zeleném pruhu

Letos na dílnách kluci vyráběli řehtačky a holky dřevěné truhličky. Na dílny jsme vyšli hned ráno šlo se pěšky přibližně 20 minut. Po příchodu jsme se rozdělili na 2 skupiny na kluky a holky. Nedříve jsme vyráběli 1 a půl hodiny potom jsme měli přestávku 20 minut kde jsme si mohli dát něco k svačině byl tam bufet a automaty nebo jste si dali něco dobrého co jste si přinesli z domova. Po svačinové přestávce jsme šli dál vyrábět což byla další hodina. Po dokončení jsme se vydali zpět do školy na poslední dvě hodiny.

Martin, 8. ročník

A ... tvůrčí líheň

Každý měsíc chodíme jednou na začátku měsíce na líheň. Navštěvujeme střední školy průmyslu na Zeleném pruhu.

7.4. jsme měli velikonoční tematiku. Dělali jsme polystyrenové vajíčko obmotané látkou. Vypadá to moc pěkně a poměrně i obtížně, ale postup byl lehký. Stačilo načrtnout na vajíčko tvary, které pak pokryjeme látkou. Poté vyřezat půl centimetrů do vajíčka. Na povrch jsme si mohli vybrat libovolné látky. Postupovali jsme po kouskách na vajíčka, zastrkovali konce látky po linie. Záleží na člověku, ale pro mě to bylo docela náročné. Hrozně mě bolely ruce a trvalo mi to dlouho. Na konci stačilo vajíčko ozdobit nějakými motýlky, kytičkami a stuží. Mrzí mě, že tam jsme krátce, do školy se vracíme ještě na dvě poslední hodiny. Jinak si to užívám, často si tam povídáme při práci a je to zábavné. Říkala nám paní, že bude končit, docela mě to mrzí. Líbilo se mi to.

Tvoje cesta online

Protože už několik let si přeju být herečkou, tak jsem minulý rok přihlásila do castingové agentury „Poppycasting“. Asi měsíc zpátky mě pozvali na casting pro krátkou sérii poučných videí do školy, která se jmenuje „Tvoje cesta online“. Do druhého dne, jsem se musela naučit poměrně dlouhý text. Když jsem viděla šanci, tak jsem ji vzala, neváhala jsem a text jsem se naučila na 100 %. A vyplatilo se. Cca týden a půl po té mi zavolali, že jsem casting vyhrála ještě s jednou holčičkou. Ani si nedokážete představit, jakou radost jsem měla. Ve středu jsme pak měli zkoušku kostýmů a celý pátek jsme natáčeli. Musela jsem vstávat dost brzo ráno a natáčení skončilo až večer. Když jsem tam přijela, začali mě česat, malovat a oblékat. Pak mi nasadili mikrofon a začalo se natáčet. Kamery a světla byly všude. Dostávali jsme jídlo a pití. Přesně to, o co jsme si řekli. Po dlouhém dni v atelieru jsem jela velmi unavená domů. Ale byla jsem moc vděčná, že jsem měla možnost takovou věc zažít a že jsem tam mohla být mezi zkušenými herci. Začátkem příštího školního roku by to mělo vyjít pro 2. stupně základních škol. Moc se na to těším.

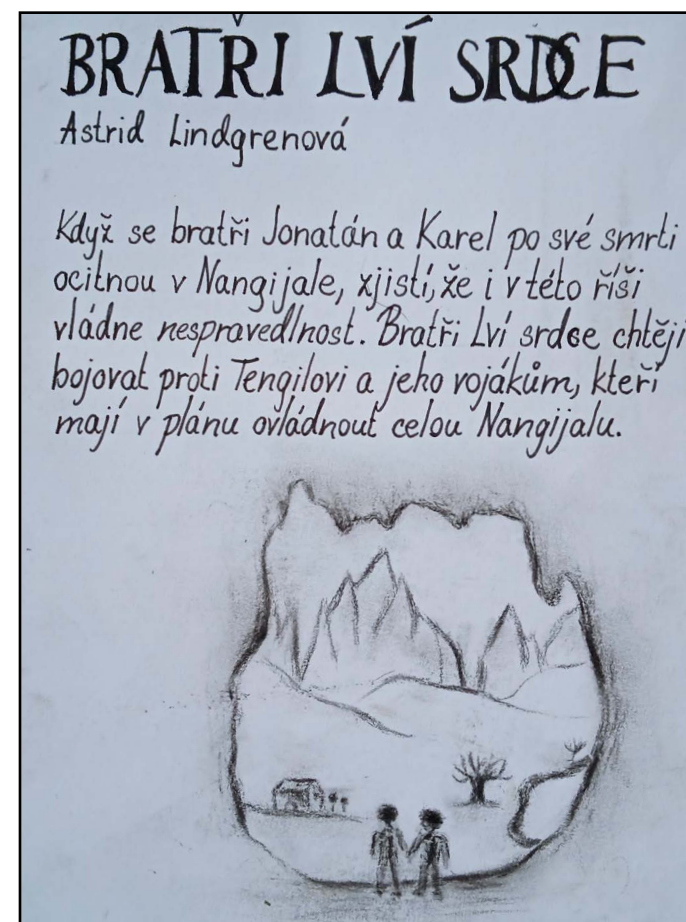
Debora Anna Cohen

Výborný oběd

Před pár dny byl v naší krásné nové moderní jídelně jeden z mých oblíbených školních obědů ... nudle s mákem. Tento výborný oběd

mne natolik oslovil, že jsem se rozhodl o něm napsat článek do školního časopisu. Už když jsem totiž sbíhal ze schodů po poslední hodině, praštila mne do nosu slastná vůně máku a másla, vůně se ještě zesílila, když jsem vešel do jídelny. Fronta na jídlo byla sice dlouhá, ale rozhodl jsem se, že za tento vynikající oběd stojí. A nemýlil jsem se: když jsem s partou kamarádů dosedl k našim novým jídelním stolům, se sklenicí teplého čaje, věděl jsem, že dneska se doopravdy dobře najím. Když jsem si poprvé nabral lžící plnou nudlí, máku a roz-tátého másla (to vše v perfektní rovnováze) a vstrčil ji do svého hladového chřtánu, po celém těle se mi rozlil pocit blaha a tak jsem v jezení pokračoval. Zanedlouho už však na talíři nezbylo zřehla nic, a tak jsem se rozhodl si přidat. Hodné paní kuchařky mi ochotně přidaly, tentokrát ještě větší porci. Tento cyklus se opakoval ještě několikrát, jediný důvod, proč jsem si tam nepřidával dále, byl ten, že jsem měl svůj břich naplněný k prasknutí. Když jsem poté jídelnu opouštěl, měl jsem v sobě zároveň pocit smutku, že tu nemůžu zůstat do nekonečna protože bych nejspíš vybuchl – avšak cítil jsem též pocit blaha, poně-vadž jsem právě zkonzumoval (možná) jeden z nejlepších obědů ve svém celém dlouhém životě.

Pepa, 8. ročník

Z tvorby třídy 5.A